

Foezel glimlacht.

Hij kijkt even naar buiten, naar het zonlicht dat dansend over de bomen glijdt.

Dan draait hij zich weer naar haar toe.

“Wat denk jij?” vraagt hij zacht.

Het meisje fronst even, dan glimlacht ze. “Ik denk ...dat het echt is zolang we het blijven geloven.”

Hij knikt. “Dan heb jij het licht al gevonden.”

Na de les blijft hij nog even zitten, terwijl de kinderen de klas uitrennen.

Hij bladert door een oud schrift dat hij altijd bij zich draagt., de kaft versleten, de randen vol vouwen.

Binnenin staan tekeningen. Rivieren, een vos en een schip dat lijkt te varen over sterren.

En tussen de pagina's zit nog steeds een klein kristalletje.

“Je houdt je belofte goed, stuurman,” zegt een stem, zacht, diep in zijn gedachten.

Hij glimlacht. “Altijd, kapitein.”

Thuis wacht zijn dochtertje op hem.

Ze zit op de veranda, met haar knieën tegen haar borst, met een boek op haar schoot.

Ze kijkt op als hij binnenkomt.

“Papa,” zegt ze, “ik heb iets getekend.”

Ze draait het boek om, en daar staat een kleine jongen met warrig haar, een vos en een schip dat omhoog vaart in de lucht met een beer aan het roer.

Foezel voelt zijn hart warm worden.

“Dat is prachtig,” zegt hij. “Weet je wie dat is?”

Ze knikt trots. “Hij is niet bang meer. Want hij weet dat dromen nooit echt weggaan.”

Hij glimlacht, tilt haar op en kijkt naar de lucht. De zon zakt langzaam achter de bomen, en even lijkt het alsof er iets beweegt tussen de wolken, een beer, met een rode jas en een houten lepel.

Hij hoort een lach.

Dezelfde lach die ooit een hele zee kon laten zingen.

Foezel sluit zijn ogen.

Hij hoort zijn dochter fluisteren.

“Papa, bestaat Luminora echt?”

Hij antwoordde zonder te aarzelen. “Ja.

Elke keer als iemand iets aardigs doet.

Elke keer als iemand luistert, of vergeeft, of glimlacht.

Dan opent Luminora zich weer.

En als je goed kijkt, kun je haar zien ...in het licht.”

Ze kijkt omhoog, en precies op dat moment schiet een vallende ster over de hemel.

Haar ogen lichten op.

“Daar. Een teken!”

.

Hij knikt.

“Ja, een teken dat de reis nog steeds voortduurt.”

En ergens, voorbij de wolken, over een zee van dromen,
vaart een schip met een kapitein die glimlacht.

De wind draagt een stem over het water, warm, vertrouwd.

Goede wind, stuurman.
Want het licht gaat verder.”